

huisarts en wetenschap

MAANDBLAD

VAN HET NEDERLANDS HUISARTSEN GENOOTSCHAP

Duizend N.H.G.-leden

Het was vooral na de laatste wereldoorlog, dat zich bij talrijke huisartsen — soms bewust, soms meer onbewust — een verlangen ontwikkelde naar een meer wetenschappelijke beoefening van hun beroep. Omstreeks 1954 vormde zich een kleine kring van gelijk gerichte collegae, waarin men zich afvroeg, of het mogelijk zou zijn aan het gezamenlijke streven een organisatorische vorm te geven en of zulk een bundeling ook buiten deze kring voldoende weerklank zou vinden.

„The proof of the pudding is in the eating” zou, achteraf gezien, het motto kunnen zijn geweest voor het besluit tot oprichting van een Nederlands Huisartsen Genootschap, dat de wetenschappelijke beoefening van de huisartsgeneeskunde zou voortstaan en actief bevorderen. Vrijwel onmiddellijk daarna werd alle twijfel weggenomen: de inzichten van de oprichters bleken in ruime kring te worden gedeeld. In de ongeveer driehonderd directe aanmeldingen voor het lidmaatschap lag vooral het bewijs van de noodzakelijkheid van vorming van een op wetenschappelijke taakbeoefening geruicht huisartsen-groepering, zoals men die ook elders reeds kende, bijvoorbeeld in Engeland in The College of General Practitioners.

Ofschoon de doelstellingen van het N.H.G. en de wijze waarop is en wordt getracht deze te realiseren, primair zijn, is daarbij toch ook het aantal dergenen, die actief aan de verwezenlijking van deze doelstellingen medewerken, van grote betekenis. En hoewel wij zeker niet geneigd zijn ten aanzien van ons Genootschap het getal als troef te hanteren, voelen wij ons toch evenmin beschroomd met vermelding te vermelden, dat het ledental van het N.H.G. onlangs de duizend heeft bereikt.

Dat daarmee jaren zijn heengegaan kan men als een goed teken zien, als een ongeforceerde, harmonieuze groei. Het lidmaatschap van het Genootschap eist immers niet alleen een overtuigende instelling, het eist ook en vooral activiteit. Toetreding tot het Genootschap moet een zeer bewuste, wel-

overwogen handeling zijn, waarbij men zich niet alleen laat leiden door overtuiging doch tevens door het al dan niet bevestigend antwoord op de vraag, of men in de omstandigheden verkeert dit lidmaatschap en daarmee het N.H.G. als geheel inhoud te kunnen geven.

Een groei in zes jaren, van ongeveer driehonderd leden na de oprichting tot duizend leden en buitengewone leden in 1963, lijkt zeer wel in overeenstemming met dit besef omtrent hetgeen men aan het lidmaatschap van het N.H.G. persoonlijk verplicht is. Dit inzicht heeft zich in deze zes jaren ook op andere wijze afgetekend en wel in deze vorm, dat vele collegae, die de doelstellingen van het Genootschap kunnen onderschrijven, de grens van hun praktische mogelijkheden niet uit het oog hebben verloren en zich er toe hebben beperkt lezers te zijn van ons maandblad. Uit deze persoonlijke beperkingen, het moge niet worden misverstaan, resulteert overigens ook een belangrijk, positief effect voor het N.H.G., dat zijn positie in niet geringe mate gesteund en bepaald weet door de thans ruim tweeduizend huisartsen, niet-leden, die op „huisarts en wetenschap” hebben ingetekend.

Wij meenden dat er van dit bereikte ronde getal leden en buitengewone leden van het N.H.G. acte mocht worden gegeven in deze kolommen. Het spreekt vanzelf dat wij in dat getal geen enkel motief zien voor een oproep tot streven naar een volgend rond getal. De ons inziens harmonieuze groei der afgelopen jaren zal zich, dat hopen wij toch wel, voortzetten, maar aan de andere kant zal het harmonieus te achten zijn wanneer zich daarin, als in alle groei naar volwassenheid, gaandeweg vertraging en tenslotte stilstand zal gaan aftekenen. Die groei worde niet door propagandistische woorden geforceerd. Maar wel mag men met voldoening die groei, in dit geval gemeten naar het bereikte getal van duizend leden, constateren.

Redactiecommissie